

TALEPAPIR

Dato: 13. april 2011
Kontor: Familiesammenfø-
ringskontoret
J.nr.: 11/19065
Sagsbeh.: RIN

Udkast til besvarelse af UUI samrådsspørgsmål S-U

Titel	UUI Samråd S-U
Målgruppe	Folketinget, Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Anledning	Samråd S-U
Tid og sted	3. maj 2011

Samrådsspørgsmål S og T

Spørgsmål S

Ministeren bedes redegøre for regeringens svar på/kommentarer til den afgørelse af 22. juli 2010 fra FN's menneskerettighedskomité, som principielt drejer sig om danske afgørelser om udenlandske børns muligheder for at blive familiesammenført med en forælder i Danmark efter Udlændingelovens § 9, stk. 13, jf. UUI alm. del – bilag 101.

Spørgsmål T

Regeringen blev bedt om at svare senest den 21. januar 2011 på afgørelsen af 22. juli 2010 fra FN's menneskerettighedskomité, som principielt drejer sig om danske afgørelser om udenlandske børns muligheder for at blive familiesammenført med en forælder i Danmark efter Udlændingelovens § 9, stk. 13. Hvornår agter ministeren at svare FN, jf. UUI alm. del – bilag 101.

Udvalget har bedt mig redegøre for regeringens svar på en vurdering fra FN's Menneskerettighedskomité fra 22. juli 2010 i en konkret udlændingesag (Mohamed El Hichou), samt hvornår regeringen agter at svare komitéen. Der er i spørgsmålene henvist til udlændingelovens § 9, stk. 13.

Som det fremgår af komitéens offentliggjorte vurdering, vedrørte denne en sag, hvor en opholdstilladelse

til et barn blev gjort betinget af, at den herboende forælder var i stand til at forsørge barnet. Komitéen har således ikke haft anledning til at tage stilling til den danske udlændingelovs § 9, stk. 13.

Jeg kan oplyse, at Udenrigsministeriet den 13. april 2011 svarede FN's Menneskerettighedskomité.

Da dette samråd er åbent for offentligheden kan jeg dog ikke oplyse eller kommentere på konkrete udlændingesager. Jeg kan derfor heller ikke gå i detaljer med den konkrete sag.

Jeg kan oplyse, at regeringens svar til komitéen er i overensstemmelse med mit svar på udvalgets spørgsmål nr. 93, hvor jeg den 4. april 2011 oplyste, at:

”Jeg finder ikke, at der i FN's Menneskerettighedskomité's vurdering af 22. juli 2010 er grundlag for at antage, at der kan udledes mere generelle betragtninger om rækkevidden af Danmarks internationale forpligtelser af vurderingen.

Jeg har herved lagt vægt på, at komitéen under henvisning til sagens helt særlige omstændigheder udtaler, at det vil være i strid med FN's Konvention om Civile og Politiske Rettigheder artikel 23 og 24 (1) at udsende klageren af landet.”

Komitéens vurdering vil derfor ikke føre til en ændring af de nugældende danske udlændingeregler eller praksis på området.

Samrådsspørgsmål U

Samrådsspørgsmål U

Ministeren bedes redegøre for den praksis, der bruges ved behandling af sager, der afgøres efter udlændingelovens § 9, stk. 13, jf. kendelse af 22. juli 2010 fra FN's menneskerettighedskomité UUI alm. del – bilag 101.

Udvalget har bedt mig om at redegøre for udlændingemyndighedernes praksis vedrørende udlændingelovens § 9, stk. 13, om et barns mulighed for en vellykket integration, i lyset af FN's Menneskerettighedskomité's vurdering af 22. juli 2010.

Som nævnt giver vurderingen ikke anledning til en ændring af udlændingemyndighedernes praksis vedrørende udlændingelovens § 9, stk. 13.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 13, er opholdstilladelse til et barn under 15 år betinget af, at barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.

Dette gælder dog ikke, hvis barnets anden forælder ikke bor i samme land som barnet.

Dette gælder endvidere ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at barnet er født og/eller den herboende forælder har fået fast ophold i Danmark. Hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, kan der også dispenseres.

Udlændingemyndighedernes praksis er beskrevet udførligt i ministeriets notat af 2. juli 2007 om praksis efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 13

(Mulighed for en vellykket integration). Notatet blev sendt til udvalget den 6. juli 2007, jf. bilag 226 (2006/07).

Jeg vil gerne give en kort skitsering af udlændingemyndighedernes praksis, som den er beskrevet i notatet og forarbejderne til bestemmelsen.

I notatet henvises der til forarbejderne til bestemmelsen, hvoraf fremgår, at:

”I de tilfælde, hvor én af forældrene fortsat er bosiddende i hjemlandet, indføres der tillige et tilknytningskrav, således at der kun gives tilladelse til familiesammenføring i Danmark, hvis barnet og den herboende af forældrene har en tilknytning til Danmark, der samlet er større end tilknytningen til barnets hjemland.”

Der skal således foretages en juridisk vurdering af karakteren og omfanget af barnets tilknytning til henholdsvis Danmark og hjemlandet ved vurderingen af muligheden for en vellykket integration.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af, om der er udsigt til en vellykket integration her i landet, inddrage samtlige foreliggende oplysninger i sagen.

Sådanne oplysninger omfatter især oplysninger om længden og karakteren af barnets ophold i de respektive lande samt oplysninger om barnets opvækst, skolegang og sprogkundskaber.

Oplysninger om, hvorvidt den herboende forælder er velintegreret i og har en stærk tilknytning til det danske samfund kan tillægges en vis betydning, men er ikke i sig selv udslagsgivende.

Som nævnt finder bestemmelsen ikke anvendelse, hvis ganske særlige grunde taler herimod. Ganske særlige grunde omfatter bl.a. Danmarks internationale forpligtelser efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og FN's Børnekonvention.

Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor den af barnets forældre, der er bosiddende i hjemlandet, på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap er ude af stand til at tage vare på barnet, eller hvor der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet er eller vil blive tvangsfjernet fra den derboende forælder.

Jeg kan desuden oplyse, at Højesteret den 19. marts 2010 tog stilling til tre sager om udlændingelovens § 9, stk. 13, hvor Højesteret ikke fandt anledning til at kritisere udlændingemyndighedernes afgørelser.